Napsal uživatel Dušan Vainer
Neděle, 10 Říjen 2010 12:22

Ten hubený, nakrátko ostříhaný muž, který na protější straně 48. ulice právě vyšel z obchodu Sam Ash, nevypadá na žádnou superstar, v bůhvíjak starých džínách, černém roláku a zoufale nemoderních brýlích působí spíš jako někdo, kdo se na vás v nejbližším okamžiku obrátí a požádá vás o cigaretu, jenomže vám okamžitě dochází kdo to je, takže na několik okamžiků zapomínáte veškerou slovní zásobu a pak odhazujete roky pracně budovanou důstojnost a s rozechvělými koleny, jako nějaká bláznivá fanynka, kličkujete mezi auty a nemáte ani moc času na přemýšlení o tom, co bude následovat, chuchvalec shluknuvších se lidí narůstá a vás mimoděk napadá,

že ten hrozen nadšených příznivců je vlastně podivně ukázněný, počítáte úsměvy, slyšíte jeho nosový baryton jak říká, že za dva dolary umí napodobit taky podpis jeho kamaráda Paula, smích se třepetá jako hejno městských holubů, další kolemjdoucí se zvědavě zastavují, prodíráte se davem, na čtvrtvteřinu se na vás upřou jeho chytré a trochu posměšné oči, pak je ale najednou konec, nasedá do žlutého taxíku a odjíždí, tak se zastavujete, zjišťujete, že jste v uplynulých chvílích pravděpodobně prodělali srdeční zástavu, ale kupodivu žijete, zástup lidí mezitím řídne, ve vzduchu je ale ještě cítit napětí, jakoby před bouřkou nebo po bouřce, neumíte to popsat, jste úplně perplex, zmateni, prostě mimo, ještě před třemi minutami byl svět přehledný, všechno bylo na svém místě a teď máte pocit, že jste zažili něco, co se do vašeho života nehodí, je to tisíckrát lepší než všechny Vánoce vašeho dětství, než sex, než cokoli, a najednou se odkudsi vynoří onen starý pubertální pocit, že se s tímhle chlápkem vlastně odjakživa znáte, vždyť od nějakých třinácti let posloucháte jeho hudbu, máte všechny jeho desky, nikdo ho určitě nezná tak dobře jako vy, to je jasný, a potom se ve vás rozhostí zvláštní radostný smutek – to, že jste to zažili, ale že vám to nikdo nemusí věřit, protože nemáte ani fotku z blbýho mobilu a tak se šouráte pryč a přeci jenom se jakžtakž ovládnete a ještě asi dvě hodiny bloumáte Central Parkem v bláhové naději, kterou si vlastně ani nechcete připustit, že ho třeba potkáte, jak kráčí v zapadajícím slunci mezi žloutnoucími stromy a pak už je večer a vy musíte jet do hotelu, ale přeci jen jste se docela uklidnili a je vám už jenom hezky, protože je krásný podzim roku 2010 a vy jste v centru New Yorku potkali **Johna Lennona**.

Napsal uživatel Dušan Vainer
Neděle, 10 Říjen 2010 12:22

John Lennon by se 9. října 2010 dožil sedmdesátky.